

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

XXXI. ÉVF. 1931. MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI | CULUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József*: Szent József. — *Tóthné Kolosy K. Alojzia*: Testvér vagy. — *Központi ügyv.-ig.*: Márciusi imaszándékunk. — *Nemo*: Szentmise a «Vignemale» hófedte ormán. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Marika szép halála. — *Oltáregyleti élet.*

Kérdés: *Megilleti-e a főtisztelendő cím a főnököket? Felelet.* Nem! A főtisztelendő cím az egyházjog szerint igazában csak a pápai dignitáriusoknak és püspököknek járna. De egészen szigorúan véve a dolgot, csak a püspök volna főtisztelendő, mert ő a fő a tisztelendő urak (áldozópapok között). Miután nálunk már a kispapokat is tisztelendőzzük, a felszentelt papokat (nagyon helytelenül, akár csak a franciák pláne Mr l'abbénak, ami apátot jelent) főtisztelendő uraknak szoktuk nevezni. A szerzetesnőknél a magyar egyházi hatóságok gyakorlata alapján az egyes szerzetesnőket tisztelendő, a főnököket és tartományfőnököket a nagyon tisztelendő cím illeti meg. De főtisztelendő még a generális főnöknő sem. Külföldön csak a főnöknő és tartományfőnöknő tisztelendő, a többi szerzetesnő vagy anyám, vagy nővérem titulusát kap és csak az általános főnöknő «nagyon tisztelendő».

* * *

Lourdes folyóirat XVI-ik évfolyamát melegen ajánljuk az érdeklődők szíves figyelmébe. Állandóan a leghatásosabb cikkekben ismerteti *Lourdes, Limpias, Lisieux Nevers (ő. Bernadette)*, különösen pedig *Konnersreuth (Neumann Teréz)* csodás eseményeit. Mutatványszámot készséggel küld *Lourdes* kiadóhivatala Sopron (Tóth-nyomda).

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Kis Szent Terézia szelleme	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-tempom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömböm» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füze	—30	Fehér lilium... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—05
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás	—10		

Szent József.

SZENT JÓZSEF jelentősége a modern egyházban hihetetlen arányokban nőtt, mit ünnepeinek többszörös rangemelésével és patrónussá való deklarálásával tanúsít az egyház. Szent József megnőtt jelentőségének kulcsa abban keresendő, hogy a modern élet és egyház összes problémái számára nyújt választ és megoldást.

Őre a tisztaságnak. Mikor a Gondviselés reá, mint családfőre bízta az Immaculatát, akkor önkénytelenül az egyház azon dogmatikus tételének igazolását látjuk, hogy a tisztaság magasabb érték, mint a gyermeknemzés emberi élete s hogy a tisztaság a házaséletben is nemesítő, fegyvelmező és kilengésektől megóvó nélkülözhetetlen erény és érték.

Őre a családnak is. Helyzete és hivatása a szent családban a család minden erkölcsi tökéletességét képviseli. Hogy Krisztus egyrészt tisztaságos anyától született, másrészt azonban családi tűzhelyen nevelkedett, a leghatásosabban hirdeti és bizonyítja azt, hogy a tisztaság és a család gondolatai a legnagyobb evangéliumi etikai érték és a legelső, meg legfontosabb igazságok, melyeket Krisztus Urunk hirdet — nem is annyira szóval, mint a sokkal hatásosabb életével.

De mindkét érték inog és süllyed a mai élet lázában s mindkét értékért a legnagyobb harcot vívja a katolikus egyház — és mindkét értéknek őre és égi patrónusa szent József, az Ur Jézus nevelőatyja.

Őre azonban magának Krisztusnak is. Hisz nevelőatyja volt. A Gondviselés reábízta nemcsak a gyermek-Jézust, hanem szeplőtelen édesanyját is. Tehát az ember. Krisztusnak mindene volt. De a modern katolikus emberei, főleg a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszának hatalmas fellángolása révén, érzi különös megvilágosítással azt a csodálatos felemelést és szédületes kitüntetést, hogy Krisztus voltaképpen őreá, gyarló emberre bízta isteni önmagát. Jól jegyezze meg magának az ember, vagy jól eszméljen rá arra a nagy igazságra, hogy felelős Krisztusért. Krisztus természetünket magára

öltve, testvérünké lett és mi felelősek vagyunk ezért a testvériségért, felelősek vagyunk azért, hogy elfogadjuk-e azt a megváltói küldetést, azt a megújító és megtisztító megistenülést, melyben Krisztus megtestesülése révén természetünknek része van, vagyis felelősek vagyunk Krisztus missziójának sikeréért és eredményességéért.

Krisztus isteni önmagát ömlesztí át beteg énünkbe. A beteg ez esetben képes a hatás befogadására és a gyógyulásra, de az eredmény mégis elmaradhat, ha a lélek szabadakarátának birtokában elzárkózik a nap elől, ha nem akar tudomást szerezni Krisztusról és nem akar isteni bölcsességében és erejében megbízni. Szent József jelentőségének óriási megnövekedése a mai egyházban már eddigiekből is teljesen érthető. Pedig mégsem magyarázza meg teljesen. Hiszen a fenti dogmatikus és erkölcsi elhivatások minden időben ismeretesekek voltak az egyházban; szent József mindig őre volt a názárethi háznak s mindig ott állott a kis Jézus és a Szűzanya oldalán.

Ami elsőben emelte nagyságát, az az ő szociális jelentősége, amely az új kor nagy problémájára felel. Ács. Szegény ember. A munka embere. Szent József tehát a munkának a szentje, a modern életnek főkrizise pedig a munka.

Nagy gondolatok hordozója az a tény, hogy Krisztus szegényen született és szent anyjával egy ácsra bízott. Ime a szegénység és a munka együtt! Pedig ez voltaképpen észbontó kontraszt. Vagy nem kellene úgy lenni, hogy a munka jelentse a jólétet, anyagi gondtalanságot, sőt magát a gazdagságot is? Vagy nem égbekiáltó igazságtalanság az és hallatlan erkölcstelenség, hogy a tétlen dőzsöl és a munkás nyomorog? Micsoda szörnyű tragédia az a modern életben, hogy esküszik a munka evangéliumára, a munka jogára, a munkaszerezte földi mennyországra, ahol felesleges a túlvilági élet és boldogság, és még azt sem érte el, hogy megbecsüljék a munkát, hogy a dolgozónak ne kelljen éheznie és hogy egyáltalában munka adassék és kenyér szegessék a munkára termett kéz számára!

Kérdezzük: hol itt voltaképpen a baj? Ott, hogy a munkát elszakították Istentől, a lélektől, az erkölcstől, az erénytől és teljesen materializálták. Azt mondták az embernek: ne várjál túlvilági boldogságot, hanem dolgozzál, keressél pénzt, vagyont és élvezd tetszésed szerint, korlátozás nélkül fáradságod gyümölcsét. Ez a beszéd nemcsak erkölcstelen, hanem határtalanul gonosz, mert az önzésnek ördögét zúdította az emberre. Szeretet, megértés, gyarlónak kímélete, szerencsétlennek megsegítése itt nem termett. Ez a felelőtlen önzés juttatta oda a társadalmat, ahol ma van. Nem akarták a lelket, Istent magát sem, most szolgálják önmagukban az önzés ördögét. Materialisztikus társadalom ne csodálkozzék azon, hogy nyomorúság van és hogy a gazdagság nyugodtan éli világát a tátongó nyomor tőszomszédságában. Hiszen arra tanították, hogy élvezze javait, ahogy akarja.

Csak a hit tudja a munkát újra felemelni a materializmusból. A hit

világánál a munka nem is pusztán kenyérkereseti eszköz, hanem általános szent kötelesség, istentisztelet, erkölcs bázisz, mely alól senki sem vonhatja ki magát. Ennek a hit szempontjából tekintett és végzett munka áldásában részesítené a nyomorékot, a szerencsétlent, a szegényt is, elsőben megadná mindenkinek a megillető bérét.

Szent József ennek a nemes, lelki értelemben vett és etikai fogalmat jelentő szent munkának, istenrendelésnek a védőszentje. Nemcsak egyéni erkölcsösség és életszentség nem érhető el a munka nemesítő, fegyelmező és mélyítő nevelő hatása nélkül, hanem a szociális probléma sem oldható meg a munka etikai fogalma és elgondolása nélkül. Míg a szegények és gazdagok mint ellenségek állanak egymással szemben, addig a materialisztikus légkör alacsony feszültsége tölti meg a levegőt. Ha a munka nem az egyéné pusztán, hanem a közé is, melynek mindenki tartozik szolgálni, az elsőben, ki nem szorul rá a munkára, mint életfenntartási eszközre, akkor nem lesz nyomor és akkor megérzi majd a szegény a tehetős áldó és segítő kezét.

Csak dözsölő, herék nélküli társadalom lehet az a kiegyensúlyozott társadalom, ahol annyi és olyan szívós és lelkes munka történik, hogy belőle mindenki megélhet. Sokat szemléljük szent József nemes alakját, hogy szelleme átjárjon, felemeljen bennünket. Március havában buzgón imádkozzunk hozzá, hogy a keresztény munka töltse és boldogítsa az embert. Olyan munka, melynek ikertestvére az ima. Szent József életprogramja: Ora et labora — imádkozzál és dolgozzál.

Dr. Tiefenthaler József.

TESTVÉR VAGY!

Testvér vagy, úgy érzem,
Bár kopott a ruhád.
Hidd el, hogy nem kérdem,
Van kincsed, palotád?

Rozogó viskódban
Ott éled éltedet.
Sírsz, zokogsz titokban
Nem látják könnyedet.

Te vagy, kit a világ
De sokszor megvetett,
Mert kopott a gúnyád
Koldusnak nevezhet.

Beszédes könnyedet
Hidd el én megértem.
Királynak nevezlek,
Szenvedő testvérem.

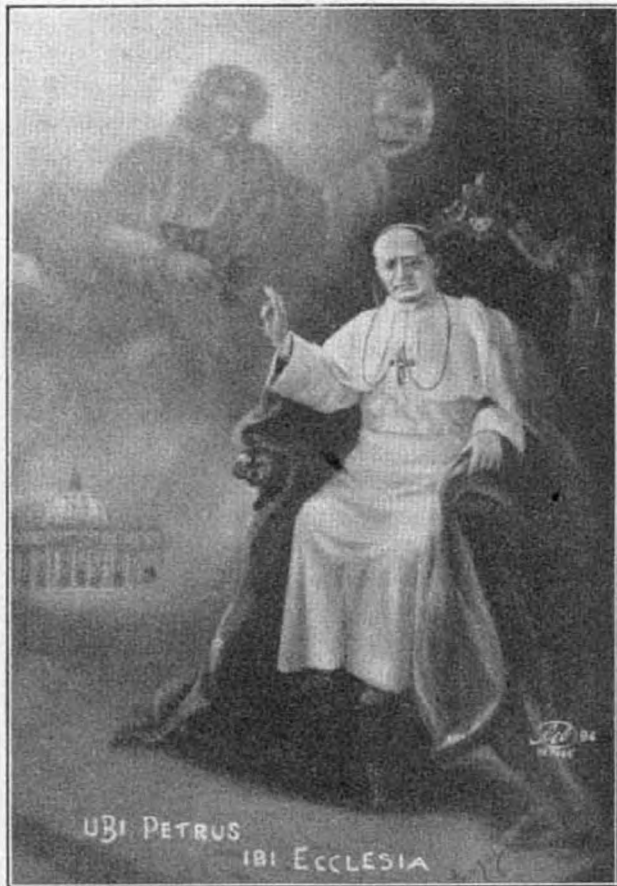
Tóthné Koltay K. Aloysia.

Miseszándék nemcsak a halottaknak lelki üdve lehet, hanem minden más jó és szent dolog. Mint érdekességet említjük meg, hogy az Örökimádás-templomban márismételten mon-

dottak szentmisét a pápa Öszent-ségéért és a bíboros hercegprímás Öeminenciájáért, majd máskor meg az ő szándékaikra. Örvendetes jele a lelkiélet haladásának.

Márciusi imaszándékunk.

Szent József segítségének kérése lelkiekben és anyagiakban az Oltáregyesület és a vele összefüggő intézményekben. Ez a márciusi lelki-feladat az Oltáregyesület tagjai számára.

Szent József az Oltáregyesület tagjai előtt nem lehet idegen, hiszen annak a Szentcsaládnak feje ő, amelyhez tartozónak érzi magát minden oltáregyesületi tag, akit a szentségi Jézus engesztelő imáadására az Oltáregyesületbe meghívott, hogy a földön szentséges Atyánk tanítása szerint, Mária szívével imádjá, vigasztalja és szeresse a szentségi Jézust.

De fokozhatja a bizalmunkat az is, hogy Szent József egyszer már igazán csodálatosan segített az Oltáregyesületnek, éppen amikor a legnagyobb anyagi szükségben volt. A mostani nehéz viszonyok között is szükségünk van a szegénység miatt megcsappant adományok mellett egy *nagyobb adományra* és a tehe-

tősek hathatós segítségére, hogy az Oltáregyesület s az Örökimádás jövőjét biztosítsuk.

Most szenteltettük föl az Örökimádás-templomban Szent Józsefnek kedves kis márványoltárát, rajta a szentnek szobrával, a kis Jézussal a karján. Ezt az oltárt a hála emelte és a bizalom imádkozik előtte. Szent József segíteni fog. Jóságos gondviselő atyánk lesz nekünk is. Imádkozunk hozzá alázatosan, bizalommal és hangsúlyozzuk, hogy amit kérünk, nem magunknak, hanem a szentségi Jézus számára kérjük.

Központi ügyv.-ig.

Szentmise a «Vignemale» hófedte ormán.

QILYEN ellentmondónak hangzik első szóra e cím! Szentmise! Hófedte hegy ormán! Ugyan hol és mikor történhetett ez meg? Talán a középkor hitteljes, de «sötét» korszakában? Ázsiában? a Himalája egyik csúcsán? vagy mai napjainkban? Amerikában, a nagy merészségek hazájában? Nem, egyik helyen sem és nem is az elmúlt századok homályában, de az öreg Európában, az Őrnak 1930-dik évében, az állítólag hanyatlásnak indult nyugaton.

«Vignemale» a Pyrénéus hegyláncolatának — amely tudvalegőleg Franciaországot választja el Spanyolországtól — a legmagasabb pontja. 3298 méterre emelkedik s ezáltal a «Pyrénéusok Királya» nevét nyerte. A «Vignemale» francia földről emelkedik az ég felé és idejött ez év július 27-én egy szép vasárnap reggelén, egy 30 tagból álló cserkészcsapat, az őket kísérő papokkal és megbízható vezetőikkel, hogy az Úr Istennek e hatalmas alkotásának ormán, e felségesen szép helyen, bemutassák a hitükben rejlő erőt, az Úr Jézus Krisztusnak vérnélküli áldozatának mérhetetlen nagy felségét.

E csúcson érdekes a története.

A múlt század elején Pauban élt egy Russel-Killongh Henrik nevű írlandi gróf, aki nagy turista volt, akinek hirtelenséggel a turisták körében messze földre terjedt el. Legfiatalabb korától rajongóan szerette a szabad nagy természetet s a világ összes tájait, hegyeit bebarangolta, míg végre a Pyrénéus hegyláncolatának szentelte egész életét.

Negyven éven át tanulmányozta azt, minden zege-zugát megmászta, bejárta az örültség határáig menő kitartással — legtöbbször egyedül — a legképtelenebb időjárásban, a veszedelmesebbnél veszedelmesebb helyeket kereste fel. Éjjelét szabad ég alatt töltötte, a híressé vált báránnyal bélelt zsákjában, melyet a «Gavarnie»-barlang előtt, az ő tiszteletére emelt emlékművön meg is örökítették.

Russel gróf lebilincselő modorával, előkelő megjelenésével mindenkit, akit csak megközelített, meghódított. Senki más nem tudta oly hihetetlen messzemenő finomsággal megérezkeltetni — majdnem kézzelfoghatólag — a hegyek báját. Egyedüli volt nemében, stílusában, melyben a hegyek poézisét ki tudta mutatni, a természetnek felségesen szép nagyságát megénekelni.

Különösen két munkájában adott abbeli érzékeinek szabad folyást. Fiatalkorában megírt könyvében: «Tizenhatezer mérföld Ázsián, Ausztrálián keresztül», majd később megjelent művében: «Egy hegymászó emlékei»-ben számol be tapasztalatairól.

Szenvedélyesen szeretett Pyrénéus hegyének legmagasabb csúcsa, a «Vignemale» nyerte meg tetszését, amelyet a szó legteljesebb értelmében birtokába vett. A francia hatóságoktól megkapta azon engedélyt, hogy fúrha-

tott, faraghatott rajta bárhol és bármennyit is, ahogy az neki jólesik. Élt is ez engedéllyel.

Óriási költségek és fáradságok árán, barlangokat ásatott a jégmezőkön, amelyekben aztán legmesszebbmenő szeretetreméltósággal fogadta az odavetődött vendégeit.

Ott is utólérhetetlen szíves házigazda volt...

Először 1861-ben ment fel e csúcsra, utoljára 1904-ben, amikor 17 napi folytonos és titáni munka után, feltudta a két méter magas négszögletű oszlopot állítani, hogy kedvenc «Vignemale» csúcsa az 1330 métert érje el.

Ezután végleg elbúcsúzott e neki oly kedves helytől.

Ez volt a 33-ik és utolsó hegymászása és mindössze 150 éjt töltött odafenn...

A barlangok különféle nagyságúak. A legjelentősebb, a nagy jégmező alján van, azon ösvény mellett, amely a «Gavarnia» felé vezet az «Ottone»-i hágón át. A második, amely a legmagasabb csúcs jégmezejét uralja, 100 méterrel magasabban van s különösen azon turisták számára készült, akik a viharokban, az alpeseken tomboló orkánokban szeretnek gyönyörködni.

A legmagasabb barlang, melyet 1893-ban nyitott meg, miután annak idejében, egy napon, irtózatos hó-, jégeső és közárpor közepett érte el a 3280 méter magasságot és azt «Paradicsom»-nak nevezte el.

A barlangok megátsátását akkor határozta el, amikor többszöri csalódáson ment át e hegy csúcsán. Egyszer a feltorlaszolt jég minden kiutat elzárt a mezőről, máskor a jég összeesése folytán tátongó szakadékok nyíltak meg vagy 5—6 méter magasságú hó járatlaná tette az ösvényt.

A «Vignemale» megmászásának több módja van, az egyik akrobata-szerű, a másik igen egyszerű, vagy a jégmezőkön keresztül, vagy a «Montferrat»-sziklán át, amikor a turista csak a szikla legfelsőbb fokán lép a hómezőre, de mindenképen oda lehet jutni. Itt mondatott legelőször 1884-ben a barlangok előtt az első három mise, melyek elvitázhatatlanul az elsők voltak a világon 3280 méter magas hegy ormán.

Egészében szeretném visszaadni Russel grófnak megkapóan szép leírását, amelyben aznapi meglepetését, lelkének érzéseit ecseteli. Sajnos, csak rövid kivonatát adhatom:

«Aznap a villámcsapások és szél ellen próbáltam védekezni, menhelyet találni. A hó hullásának zümmögése, mint egy bösz tenger hullámainak hús síránkozása hatott be lelkembe. Egyszerre kiáltások... hurrah... hurah... hangjai ütötték meg füleimet... egy karaván... Vagy 15 ember jelent meg a láthatáron tetőtől-talpig hófedetten... A környéken dolgozó két misszionárius, két szerzetesatyja és a völgyben lévő község plébánosa, egy pár turista és a vezetők kíséretében érkeztek meg.

Az éjjelt ugyancsak kényelmetlenül töltöttük a nyolc négyszögméter szűk helyen, de mikor a hajnali nap első sugarai a körüllevő hófedte csúcsokat megaranyozta, lángbaborította és a felállított oltár előtt a papok megkezdték a felséges szolgálatot, mi átszellemült remegő lélekkel vettünk részt a szentáldozat bemutatásában és minden fáradtságról és keilemetlenségről megfeledkeztünk.

Az északi sarkhoz hasonló világításban a hómezők hava a nap fényében csillogott; a nagy természet, a felkelő nap ragyogásának szűzi tisztasága tündöklött; alattunk tátongó zord sziklahasadékok; a láthatár mérhetetlen nagysága, oly harmóniában olvadt, amely grandiózusabban, ékesszólóbban hirdette Urunk Istenünknek határt nem ismerő hatalmát, erejének szépségét, mint bármely Bazilikában kifejtett nagy pompa.

Soha, sem Róma, sem Párizs, de az egész világon sehol senki nem látott ehhez hasonló valóságot.

Közelebb éreztük magunkat az Éghez, melynek kárpitja felülmulja a világ összes kárpitjait.

Russel grófnak e ragyogóan megírt sorai ébresztették fel a «Petits chanteurs à la Croés de bois» Bellevillei cserkészeknek a hegyeket szerető tagjaiban, azt a vágyát, bár ők is tudnák tudásukat az Úr Istennek e hatalmas oltárán a misét kísérő énekükkel, bemutatni, a szentáldozásban részesülni, Krisztus Urunkban vetett hitükről vallomást tenni.

Lourdesban való tartózkodásuk alatt — ahová Szűz Mária tiszteletére tartott kongresszusra mentek el — felkeresték a plébános urat, megkérték, jöjjön fel velük misét mondani s megbízható vezetőkkel együtt nekivágtak a nagy dolognak.

Az 1900 méter magasságban talált menhelyen megpihentek s miután átlépték a határt, július 24-én, napnyugtakor elérték az «Ossone»-i menházat. Másnap hajnalban, egymást egyenként láncszerűen megkötve, vezetőjük felügyelete alatt, megkezdték a «Vignemale» megmászását.

Az ezidei szokatlanul nagyobb mennyiségben esett hó megengedte, hogy minden baj és akadály nélkül haladjanak a jégmezőkön és nem is sejtve a lábuk alatt lévő szakadékok veszélyét, három órai emelkedés után a csúcs alájára értek. Még egy félórai menetelés és elérik a hegy ormát! . . .

Teljesen gondviselészerű véletlen folytán — amely a vezetőket is nagyon meglepte — oly segítő körülményeket találtak, melyek teljesen biztosították vállalkozásuk sikerét.

A csúcson szokatlanul nagyobb fennsíkot találtak, amelyre azonnal fel tudták bevont botok segítségével az oltárt állítani. A feszületet, Russel gróf által épített két méter magas oszlopra tűzték ki. Minden várakozáson felüli szélcsendben — szokásszerűen mindent elsodró orkán szokott süvíteni — a papok öltözködésükhöz fogtak. Ft. Paulin atya, aki a menethez csatlako-

zott, a misemondásra készülődött s míg a pap, szerepapak, ministránsok, a liturgia által előírt öltönyeiket felvették, a 30 cserkészfiú — a vezetők nagy ámulatára — szintén átváltoztak. Karingben, mellükön jelvényükkel — a kis fakereszttel — az énekkar felállítására sorakoztak — akárcsak a völgyben levő templomukban — ki énekére, ki karmesteri teendőire készült.

Nemsokára felhangzott a szentmise keretében a «Kyrie», a «Glória» és a «Missa brevis» Palestrinától Bach «Sanctusa» és a boldogemlékű Lattus atya «Agnus Dei»-je. Mind betanult négyhangú karénekekben.

E felségesen szép szertartásnak legszívbemarkolóbb része minden bizonynyal az volt, amikor a katolikus liturgia szerint előírt legnagyobb pompa és

Az angyalföldi oltáregyesület kiállításáról.

áhitat kíséretében, a hóval fedett ormok felett, az áldozatot bemutató pap meghatottságtól reszkető keze ég felé emelte a hófehér Szentostyát...

Leírhatatlan volt e fiúk lelkigyönyöre. Megengedettett nekik, egyszerű emberek, a mindennapi élet szürke gyermekeinek, ily felségesen szép és nagy keretekben bemutatni Urunk Istenünknek imádatukat. Semmi sem hiányzott a megkívánt pompából. Nagymise szerepakkal, ministránsokkal, oltárszentelés, négy hangra beosztott énekkarral s mindez, nem emberek által épített templom szűk falai között, de Urunk Teremtőnk szent ege alatt, a nagy mindenség ölében felállított oltár mellől hangozhatott fel imádásuk hangjaiban.

Lélekbe markoló mély hálaérzettel ereszkedtek le a magasságból Lourdesba, ahol másnap a Szentanya képviselőjének díszörséget kellett állniok.

Nemo.

Marika szép halála.

AZ ISTENI igazságosság összüleink bűnbeesése miatt több más bajjal együtt a halált is mérte büntetésül az egész emberiségre, úgyhogy senki emberfia e szomorú sorsot el nem kerülheti. Minden földi szülöttnek meg kell tapasztalnia a halált és meg kell ízlelnie annak minden keserűségét.

Marika, egy jómódú tisztviselőcsaládnak 21 éves feltűnően szép leánya sem kerülhette el a kérlelhetetlen halál rettenetességét, amelyeket azonban mégis Isten szent akaratában való épületes és egyúttal határozott megnyugvása, nagyban enyhített. Miért tudott Isten akaratában oly tökéletesen megnyugodni? Mert mint buzgó oltáregyleti tag, gyakran járult a szentáldozáshoz.

Már több mint tíz hónapja, hogy konok betegsége az ágyhoz köti, azonban a türelmetlenségnek legkisebb jelét sem lehetett nála e hosszú idő alatt észlelni. Övéi a «szenvedés angyala» névvel becézgették, ami ellen e jámbor és kedves leány mosolyogva tiltakozott: «Nem tudjátok-e, hogy mi sohasem lehetünk angyalok, mert nekünk testünk is van, az angyaloknak pedig nincsen!»

Marika gyógyíthatatlan tüdősorvadásban szenvedett, amit természetesen sem az orvos, sem szülei és testvérei nem mondtak meg neki. A makacs betegség már nagyon apasztotta erejét és jóllehet egész környezete az orvossal együtt biztatta, hogy csak reménykedjék félgyógyulásában, mégsem adta át lelkét hiú ábrádnak, hanem komolyan készült halálára, amelyet már közel érzett. Hosszas betegsége alatt többször gyónt és áldozott, amint ezt mint oltáregyleti tag és kongregánista egészséges napjaiban is mindig megtette. Most azonban utolsó szentgyónását és áldozását készült elvégezni. Szent, vágyó szeretettel kívánta útravalóul Isteni Jegyesét.

— Édes jó anyám és testvéreim, ne ijedjete meg énmiattam, mert hiszen kész vagyok a nagy útra. Isten úgy akarja, hogy most már felcseréljem e földi mulandóságot az örökké boldog állandósággal. Két nap múlva, azaz szerdán, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe van. Édes menyeyi jó anyám, szentséges Szűz Mária, bizonyára akkor hív magához a szép mennyországba. Szépen kérlek benneteket, hívjátok el holnap jó lelkiatyámat, a jó prézésünket, hogy isteni Jegyesemmel itt a földön még kétszer egyesülhessek a nagy szentségben...

Marika édesanyja és testvérei halk zokogással állták körül az ágyat és a beteg leány nagy lelkierején igazán épülve, a meghatottságtól alig tudtak szóhoz jutni. Majd pedig egész bensőséggel megígérték Marikának, hogy mindent megtesznek kívánsága szerint. Nagyon csodálkoztak, hogy a rideg, kegyetlen halálnak oly bátran tud szemébe nézni és róla oly nyugodtan beszélni. A világos látás, a hitnek mélyreható tekintete, amelyben Marika különösen beteg-

sége alatt kitűnt, mindnyájukra átszállott. A betegség mellett lassacskán űk is megtanulták értékelni a keresztnek szeretetét, a szenvedés után való hő vágyakozást. A legnagyobb fájdalmat, a legigazibb részvétet a jó édesanya érezte.

— Szegény, édes jó leányom — szólt elfojtott hangon a bánatos anya — úgy fáj a szívünk, midőn téged annyira szenvedni látunk. Vajha csak segíthetnénk rajtad! Azonban nekem úgy tetszik, mintha testi szenvedéseiden kívül még valami mély lelki fájdalom is gyötörne téged. Mire gondolsz megint, hogy annyira elszomorkodol? Nem jó ám, hogyha valamely dolgot túlságosan lelkünkre veszünk és senkinek, még legbizalmasabb barátunknak sem tárjuk ki szívünk ajtaját.

A beteg leány szeme szokatlanul fénylett és gyermeki szívének egész nyíltságával felelt édesanyja egyenes kérdésére.

— Jó anyám, te jól tudod, mily sokszor szomorkodtam már azon, hogy édesatyánk hosszú éveken át nem volt gyónni. Mára emiatt különösen nagy a lelkibánatom, amilyent soha életemben még nem éreztem. Mindig sokat imádkoztam a szentségi Jézushoz és a boldogságos Szűzhöz, szegény atyám megtéréseért, de különösen sokat jelen betegségemben. Alig várom apuka hazajövetelét, hogy utoljára megmondhassam neki haldokló szívem nagy fájdalmát, amelyet annál erősebben érzek, mivel egész házunkból egyedül ő nem ment éveken át gyónni. Jó anyám és kedves testvéreim, míg én majd apánkkal beszélek, ti az ő megtéréseért Jézus szent Szívéhez és a boldogságos Szűzhöz buzgón imádkozzatok. Tudom, hogy utolsó hosszabb beszélgetésem lesz, mert érzem, hogy hangom rohamosan gyengül. Tüdöm mindig konokabban mondja fel a szolgálatot, már rettenetesen fojt...

Itt erősebb köhögési roham félbeszakította Marika beszédét. Alig tudott levegőhöz jutni. Eközben édesatyja hazajött a hivatalból, aki rémülve vette észre legkedvesebb leányának rohamos gyengülését. A beteg, akinek melle már félelmetesen zihált, mosolyogva ragadta meg atyja kezét és tiszteletteljesen, nagy szeretettel megcsókolta. A lesujtott atya gyengéden lehajolt hozzá és sokáig átölelve tartotta. Megindultságában szólni nem tudott. Végre a betegségében is oly szép leány megszakitá a néma csendet és ünnepléses komolysággal így szólt:

— Jó atyám, tudod, mennyire sajog szívem gyónásaid elmulasztása miatt. Midőn valamely nagyobb ünnep előtt kérve-kértelek, hogy gyónni menj, mindig kitérő választ adtál! «Majd máskor megyek» volt rendesen rövid feleleted. Ez mélyen megsebzé szívemet, de azért nem hagytam fel továbbra is buzgón kérni Jézust és a Szűzanyát, megtéréseért. Mára édes jó atyám, utoljára kérhetlek erre, mert hangom már-már elakad. Ó, jó atyám, szánakozzál rajtam! Iszonyu rémület fogja el szívemet, ha arra gondolok, hogy te még mindig adós vagy a szentgyónással. Ó menj legalább most,

Szűz Mária ünnepén — halálom napján — gyónni! Ne tagadd meg utolsó kérésemet!

Semmi válasz. Mélységes csend. Megrendülve áll ott a szomorú atya az ágy mellett és észrevétlenül törli le nagy könnyeit szeméről. A haldokló oltáregyleti tag és kongregánista pedig folytatja megkezdett apostoli munkáját és még ezeket mondja:

— Ó, menj, menned kell, hiszen a jó Isten is hív. Olyan szép ünnep a március 25-ike. Apuskám, gondold meg jól, hogy neked is csak egyetlen egy halhatatlan lelked van, ha azt egyszer örökre elvesztetted, nincs ám másik lelked, amelyet megmenthetnél. A világ végén, az utolsó ítélet rettenetes napján, melyik oldalon fogsz állani: a jók vagy a gonoszok oldalán? . . . Atyám, nem fáj neked, hogy nem egyesülhetsz a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlévő Jézussal? Nem félted halhatatlan lelkeidet? Ó, kérlek szépen, menj most ezen a szép ünnepnapon gyónni!

A szende, kedves Marikát e beszéd nagyon kifárasztotta. Aznap este már nem tudott többet szólni. Az apa szívét pedig nagyon megindította beteg gyermekének esdeklő buzgósága és saját lelkiismerete hangosan vádolta. A jó Isten kegyelméből az apostol-lelkületű gyermek megnyerte a csatát. Atyja rövid szünet után komolyan megígérte, hogy Szűz Mária ünnepén elvégzi szentgyónását és szentáldozását.

— Édes leányom — szölt a megtért atya — Jézus szent Szíve és a boldogságos Szűz Mária meghallgatta buzgó imádságodat. Egy titkos hang folytonosan azt súgja fülembé, hogy okvetlenül meg kell gyónnom. Ne aggódjál tehát többé, angyallelkű leányom, atyád örök üdvössége miatt, mert most már szentül megígérem, hogy az ünnepnapon gyónni fogok.

A megtért atya mintegy szentesítvén szavait, lehajolt Marika halott-halvány arcára és szűzi, tiszta homlokán megcsókolta. Marika halásápadt arca nagy örömeiben felvidult és a nagy boldogságtól feltűnően kipirult, sugárzó szeméből pedig örömkönnnyék omlottak alá. Szeretettel megragadta édesatyja kezét és meghatottságában csak ennyit tudott susogva mondani: «Szívből köszönöm, jó atyám, Isten fizesse meg!» Ez emlékezetes estén nagy szomorúsága mellett az atya mégis nagyon boldog volt. Legboldogabb valamennyi között a halálosan beteg kongregánista, a szelíd és türelmes Marika volt, aki hálatelt szívvel mondta el esti imáját, amely után nemsokára mély álomba merült.

Másnap reggel csakugyan eljött Marika rendes gyóntatója, akinél buzgó előkészülés után pontosan elvégezte utolsó földi leszámolását, majd pedig épületes áhitattal magához vette isteni Jegyesét, hogy utitársa legyen a szép túlvilágba. A betegek szent olajával is megerősítette prézese, aki nagy örömmel engedett a jámbor leány kérésének és másnap is — Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén — megáldoztatta. Marika boldogsága teljes volt.

mert bírta Istenét és atyja is az ünnepnapon, korán reggel gyönt és áldozott. Lelki fájdalma tehát elmúlt, de annál erősebben érezte a testi kínokat.

Édesanyján és édesatyján kívül még férjezett nővérét, Jolánt is többször külön kérte, hogy szomorkodó völegényét, Jenőt, aki őt betegségében igen sokszor meglátogatta, vigasztalják és rávegyék, hogy más derék leány után nézzen és megnősüljön, mert öneki azt erősítgette, hogy hanem lehet felesége, soha más leányt nem fog feleségül venni. Ő pedig hiába iparkodik Jenőt e helytelen szándékáról lebeszélni...

A délelőtt folyamán, féltizenegy órakor még ennyit mondott:

— Jó szüleim és testvéreim, noha igen szeretnék meggyógyulni és itt a földön nálatok élni — hiszen még csak 21 éves vagyok — mégis szívesen halok meg, mert a jó Isten akarja... Isten veletek...

Marika melle fájdalmasan sipolt. Többet már nem beszélt. Délelőtt 11 órakor halódó szemével búcsút intett jó szüleinek, testvéreinek és völegényének, aki szintén ott állt siránkozva. Azután utolsó tekintetet vetett a falon levő Mária-képre, amelynek csókot küldött és a kezében levő feszületre, amelyet áhítattal megcsókolt és szívéhez szorított, majd pedig az alleluja, alleluja szavakat énekelte ujjongó hangon, amikor is fehér, ártatlan szép lelke diadalmasan a mennybe szállt.

Nagelreiter Alajos dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Igazgatói értekezlet a Központban.

Febr. 10-én este 6 órára hívta egybe dr. Mészáros János prelátnak, érseki helytartó, országos főigazgatónk a budapesti fiókkoltáregyletek igazgatóit, akik huszonhárman jelentek meg az értekezleten. Az elnöklő főigazgató megnyitó beszédében rámutatott arra, hogy az Oltáregyesület az összes vallásos egyesületek közül a legrövidebb úton éri el azt, ami minden egyesületi élet célja: a hívőknek az Úr Jézushoz való vezetését. Az Oltáregyesület kíván a lelkes részéről aránylag legcsekélyebb munkát és mégis szép eredményt lehet elérni általa.

Az idővel gazdálkodni kénytelen lelkipásztor örömmel fogadhatja ezt a kevés munkával járó egyesületet.

Az Oltáregyesület csak azáltal, hogy elvégezteti az adorációs órákat,

már igen nagyot tesz a lelkek érdekében, mert közvetlen az Úr Jézussal hozza őket kapcsolatba.

A múltban Kántor Károlyhoz volt kapcsolva centralizált egyesület. Ő ezzel szemben mint különösen elengedhetlen társulatot kívánja a plébánián. Bizonyára ez egyik leg-hálásabb elfoglaltsága a papnak és ez a gyengédségre nevelés egyik legjobb eszköze. Megköszöni a Ft. urak közreműködését.

Újabb nekilendülésre van szükség a szép múlt után.

Nehezebb idők vannak az Oltáregyesület számára is, nehezebb megkapni az embereket. A buzgó apostolkodás főleg új terjesztői vagy csoportvezetői megbízások révén sok új tagot hozhat az Oltáregyesületnek.

Az alamizsna egészen beklüdüendő. Hangsúlyozza, hogy az alamizsna-

adásnak akkor is eleget tesz valaki, ha nem is tud formális tagdíjat fizetni ellenben bármily csekély összeget tesz az Oltáregyesület közös ájtatóságai alatt (pl. a szentségimádás, havi gyűlés) felállított perselybe, amelyen mindig jól láthatóan jelezni kell: «Az Oltáregyesület céljaira».

Felhívja az igazgató urak figyelmét arra, hogy a havi szentségimádást minél nagyobb fényvel és buzgósággal kell megrendezni az Oltáregyesületnek, amelyen a szentbeszéd mindig eucharisztikus legyen.

Ezután az egyes plébániákról befolyt bevételeket ismertette, külön hangsúlyozva, hogy az *alamizna*, illetve tagdíj egész összegében a Központnak szolgáltatandó be, s ha valamire szüksége volna egy-egy új vagy szegény templomnak, mindig jobban jár, hogyha azt a Központtól kéri.

Kérvényeket az esztergomi főegyházmegyéből direkt a Központba, más egyházmegyéből pedig az illető egyházmegyét igazgató úrhoz kell küldeni, mégpedig dec. végéig. A később beérkezettek csak a rákövetkező második évben nyerhetnek elintéztést.

Soronkívül csak tűzvész vagy templomrablás esetén nyújt segítséget az Oltáregyesület, amennyiben az igényelt tárgyak rendelkezésre állanak.

Kívánatosnak tartja az értekezlet az *ünnepélyes tagfelvételt is*, amely szentbeszédéből, a fogadalom (felvételi füzet elején) elimádkozásából, éremszentelés és átadásból és szentségi áldásból áll.

Az egyházközségi Tudósítóban is csináljunk propagandát az Oltáregyesületnek és az Oltáregyesület életéről recenziókat közöljünk.

Ezután *dr. Mátrai Gyula* ügyv. igazgató a beérkezett jelentések tanulságait ismertette.

Többi között különösen kívánatosnak mondotta, hogy minden igazgató gondoskodjék arról, hogy az Oltár-

egyesület körzetében legyen eucharisztikus gyermek-szövetség (Budapestben eddig 13 Oltáregyesület mellett működik), mert nem mindegy ám, hogy az új oltáregyesületi tag élt-e már eucharisztikus életet vagy nem. Akik ránevelődtek az eucharisztikus életre, az Oltáregyesületnek azonnal valóságos oszlopai lesznek. Az *eucharisztikus Gyermekszövetség az Oltáregyesület palántás kertje.*

Az igazi eucharisztikus kultusz terjesztése első és főhivatása az Oltáregyesületnek. Rendezzünk azért *eucharisztikus triduumokat* a legigazibb eucharisztikus kultusznak, a gyakori szentáldozásnak terjesztésére. Ajánljuk az «Örökimádás» és «Jézusom Örömom» folyóiratokat csoportos előfizetésre is. Egy-egy oltáregyesületi tag vagy terjesztő összeírja, kik akarják e lapokat, a Központ az ő címére küldi el és a megrendelők átvételkor csak a havi példányokért fizetnek, amelyet azután a megrendelő a neki megküldött csekk-lapon továbbít a Központba. Így a szegényebbek is hozzájuthatnak az eucharisztikus folyóiratokhoz.

Az oltáregyesületi élet élénkebbé tételére ajánlja ünnepélyek (de nem tánc-csal) rendezését, körlevelek (lelázó módszerrel sokszorosítva) kiadását, amelyek a tagoknak időről-időre hírvil vizsik az Oltáregyesület terveit és munkaprogramját.

Beszédekhez *forrásul ajánlja De la Taille: *Mysterium fidei** és *P. Eymardnak* a legm. Oltárszentségről írt és a Szent István-Társulat által magyar fordításban kiadott művét és az Örökimádás igen tartalmas régi évfolyamait, amelyeket (30 évf. összesen) 10 P kedvezményes árért ad a Központ az igazgatóknak.

A fióköltáregyesületek igazgatóinak szíves figyelmébe ajánlja még a következőket: 1. A központi terjesztőnyilvánosságok minden fióköltáregyesület

igazgatója és főtérjesztője (helyi elnök) kap meghívót; ha a megjelenésben mindketten akadályozva vannak, küldjenek ki maguk helyett egy-egy terjesztőt (megbizott), hogy minden fiókkoltáregyesület részéről legyen mindig valaki, aki az esetleges kérdésekre választ adhat, üzeneteket átvehet és a központi gyűlésen elhangzottakról otthon beszámol.

2. A fiókkoltáregyesületekben történt változásokat (igazgató, elnök, stb.) kérjük a Központba minél előbb bejelenteni, nehogy a Központ hónapokon át téves címekre küldje a meghívókat stb. (amint az folyton történik) és az illetékes helyről való tájékozás hiányában csak hosszú idő múlva és másoktól tudja meg ki áll most ennek vagy annak a fiókkoltáregyesületnek az élén stb. Ha a fiókkoltáregyesületek mindig képviseltetnék magukat a központi összejöveteleken, akkor ez nem történnék és az érintkezés nem szünetelne a Központtal.

3. Az új tagok bejelentésénél nagyon kérjük a következőket szem előtt tartani: Az új tagokat legalább minden évben egyszer kell bejelenteni vezeték- és keresztnévvel (aszszonyoknál pl. Nagy Pálné Mária), a lakáscím és imaóra, valamint a befizetett tagdíjnak feltüntetésével. A fiókkoltáregyesületek névjegyzékében nagyon pontosan meg kellene jelölni, melyek azok a tagok, akik már be lettek jelentve a Központba, mert a búcsúk elnyerésére az egyik feltétel a törzskönyvbe való beiktatás; holott ez igen gyakran elmarad,

vagy késedelmet szenved, amint igazolja az a tény, hogy a régi tagok illetményét feltüntető iven a Központ mindig talál olyan neveket is, amelyek eddig nem lettek bejelentve. A Központ ezeket tehát csak most iktatja be a törzskönyvbe, de nem teheti ezt rendszeresen, mert hiányoznak az adatok, miután a régi tagoknál csak így szokás bejelenteni, pl. Kis Andrásné 6 P; hiányzik tehát a keresztnév, imaóra és lakás. Ha tehát a fiókkoltáregyesületek kimutatás nélkül, vagyis egy összegben küldik a Központba a tagdíjakat, a Központ még a régi tagok kimutatása révén sem jöhet rá a fentemlített tévedésekre és annál felősebb, hogy az ottani fiókkoltáregyesületnek sok be nem jelentett tagja van, akik sajnos nem részesülnek az Oltáregyesület legnagyobb kincsében: a búcsúban.

Az értekezleten számos hozzászólás történt a kérdések tisztázásához. Reméljük, hogy az Oltáregyesület jövője érdekében igen hasznos munkát végzett az értekezlet.

Szent József új oltára az Örökimádás-templomban elkészült. Kisfaludy Strobl Zsigmond szobrász-művész sikerült munkája. A bírálóbizottság febr. 18-án délután szemlélte meg és átvételre ajánlotta. A bizottság tagjai voltak: *dr. Szőnyi Ottó* pápai kamarás a M. O. B. előadója, *Fridrich Lajos* szfsi műszaki tanácsos és *dr. Mátrai Gyula*, a templom igazgatója. Az oltár *konszekrálását* febr. 28-ra Mikes János gróf, szombathelyi megyéspüspök úr Ónagyméltósága vállalta. (Beszámolókról helyszűke miatt a jövő szában.)

